U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **T. S.,** zast. JUDr. Petrem Knoblochem, advokátem se sídlem v Plzni, Husova 17, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 3. 2007, č. j. 64 Az 38/2006 - 21,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2006, č. j. OAM-296/VL-07-11-2006. Tímto správním rozhodnutím byla stěžovatelova žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť stěžovatel neuvedl v žádosti o azyl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Shora uvedený rozsudek krajského soudu vycházel z toho, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutečného stavu věci a bylo přesvědčivě odůvodněno.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), když tvrdí, že žalovaný nedostatečným způsobem provedl dokazování ve věci a že rozhodnutí žalovaného neodpovídá ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, neboť je nedostatečné zejména z pohledu neexistence úvah vedoucích k rozhodnutí při hodnocení důkazů. Vzhledem k těmto skutečnostem trpí řízení před správním orgánem vadou, kterou nelze odstranit, a proto je nutno správní řízení provést znovu. Stěžovatel má rovněž za to, že se správní orgán zcela nezabýval otázkou překážek vycestování, přestože skutečnosti, které zjistil, toto odůvodňují. V případě, že stěžovatel vycestuje zpět na Ukrajinu, hrozí mu nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení. Státní úřady v zemi jeho původu jej budou administrativně šikanovat již jen kvůli tomu, že si dovolil v České republice požádat o azyl. Stěžovatel také odkazuje na Zprávu MZV USA o dodržování lidských práv za rok 2003 ze dne 14. 3. 2004. Na základě těchto skutečností se stěžovatel domnívá, že mu měly být přiznány překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti podle § 104 s. ř. s; podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost mj. přípustná, opírá-li se o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Ve správní žalobě stěžovatel namítl jen to, že jeho žádost o udělení azylu byla jako zjevně nedůvodná odmítnuta protizákonně, neboť doma dluží kvůli karetním hrám velkou částku peněz, v České republice peníze v potřebné míře doposud nevydělal, a tak se vrátit domů nemůže. Z toho vyplývá, že všechny stěžovatelovy kasační námitky jsou uplatněny nepřípustně, jelikož je stěžovatel neuvedl v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl, neboť se týkaly přezkumu správního řízení. Tyto závěry jsou podpořeny i zcela konstantní judikaturou zdejšího soudu, který ve svém usnesení ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 134/2005 - 43, publikováno pod č. 685/2005 Sb. NSS, judikoval, že důvody kasační stížnosti lze opřít jen o takové konkrétní právní či skutkové důvody, jež byly v řízení před krajským soudem přípustně uplatněny (viz § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), a tedy alespoň v základních rysech formulovány v žalobních bodech [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] obsažených v žalobě či jejím včasném rozšíření, a případně dále (i po uplynutí lhůty k podání či rozšíření žaloby) upřesněny či podrobněji rozvedeny, aniž by tím byly rozšiřovány. To platí jen za předpokladu, že uvedené právní či skutkové důvody mohl stěžovatel v žalobě či jejím včasném rozšíření uplatnit.

Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo, než kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 4, § 120 s. ř. s. odmítnout.

Podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu